rasked tööd ära tegema ja selle tänupalgaks-
sai ta kurjaste ~~weel~~ tapelda ja mõnikord ka
weel malka, aga ta oma tütar wiitis-wedeledes-
aega. Kord saatis-ema mõlemad tütred jõe
äärest wett tooma. Oma tütrele andis ta
ühe kindla karbi wee nõuuks-ja kasutütrel
sõela. Mõlemad pidiwad wett tooma, aga
kasutütre weenõuu ei ~~ko~~ pidanud wett. Ta oli
nüüd õieti hädas-ja teadis-, kui ta kauaks
jääb ehk ilma weeta tagasi lähäb, siis-saa
ta jällegi witsu. Aga üks-weike lind õpetas-
teda, see laulis-puu otsas-: „Heida liiwa, heida
liiwa!" Waenelaps mõistis-seda ja wiskas-
liiwa sõela sisse. Liiw umistas-sõela ära ja
sõel jäi wee pidawaks. Waenelaps-wiis-küll
wee tuppa, aga sai siiski kasuema käest
kurjaste tapelda, et ta kauaks jäänud. Sage-
daste walas-ka waenelaps-walu pisaraid, aga ta
täitis-ka kõik, mis-teda teha kästi. Sellega
läks-ta kõige meelest armsaks-ja kõik kiitsi-
wad teda, kuna nad teist laitsiwad. Selleüle
wihastas-~~et~~ ema ja katsus-, kudas-ta oma tütar
üksi jääks-ja kasutütre koguni eest ära saak
saata. Selle nõuu saatis-ta kawalalt korda.

Ta seadis-ühe raske kirstu kaane üles-ja saatis-
kasutütre selle kirstu seest ühte weikest asja
ära tooma. Kirstu põhjast asja ära wõttes-
kukkus-õrnalt üles-seatud kaan maha ja
lõi waeselapse surnuks. Tüki aja pärast läks-
~~woe~~ ema waatama, mis-tütar nii kaua seal
peaks tegema ja nägi, mis-seal oli sündinud.
Kui ta nägi, et kasutütar juba otsa saanud
siis-ütles-ta: „Näe kus ta mait otsa saanud."
Pärast seda olnud kaua aega heal kirstu sees-
kuulda: „Kukkus-, kukkus." Isa wõttis-oma
lapse luud ja mähkis-halli rätiku sisse ja
wiis-nad metsa puu kännu otsa. Sagedaste
käis-isa weel oma lapse luid waatamas. Wii-
mati märkas-ta, et luud oliwad kokku kasunud
ja ka hall rätik luude külgi kinni kasunud,
mis-aega mööda sulgedeks muutis. Nüüd
hakkas-ka lind lendama ja laulis-wahet
pidamata: „Kukku, kukku!" Ta lendas-ka
kodu tagasi ja laulis-ka maja katuse harja
peal: „Kukku, kukku!" Siis-kutsus-ta lauldes
ka oma õe wälja: Kukku, kukku, tule wälja
mu õeke!" Kui õde wälja tuli, siis-kinkis-
ta õele kuld sõrmuse. Siis-laulis-ta edasi:
„Kukku, kukku, tule wälja mu isake!" ja
isale kinkis-ta kuld wöö mälestuseks.
Weel laulis-ta: „Kukku, kukku, tule wälja